

## STUDIUL 4 HRISTOS ȘI LEGEA ÎN PREDICA DE PE MUNTE

În acest studiu vom vedea ce spune Domnul Hristos cu privire la Lege în Predica de pe munte. În general, când ne gândim la Predica de pe munte, ne gândim la Fericiri. Această predică este împărțită în patru părți, iar ultima dintre ele este cea care se ocupa de Lege și începe în Matei 5, de unde vom citi versetul 17:

*<sup>17</sup>Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc.”*

Există două idei care rezultă din acest verset. Primul este modul în care Isus privea Legea, Isus Se refera la Lege și Profeți. Din punct de vedere biblic, Isus vorbește aici despre Tora, adică despre cele 5 cărți ale Pentateucului și de asemenea cărțile profetice din Vechiul Testament. În textul citit anterior Isus Se referă la Lege, adică la Tora în întregime și la la cărțile profetice, dar se referă în mod concret la Legea din Exod 20. Acest lucru este clar pentru că în versetele următoare vorbește despre păcat precum omorul, adulterul care sunt menționate în Decalog. Isus spune că nu a venit pe pământ să desființeze Legea, adică să anuleze Cele 10 porunci, ci a venit ca să împlinescă, iar aici găsim a doua idee care este o antiteză, o declarație opusă celei dintâi. El nu a venit să desființeze Legea ci să o împlinescă. Acest cuvânt „a împlini” are origine greacă și înseamnă „a completa”, „a da sens” sau „a reda adevărata valoare” și nu înseamnă „a ține”, „a respecta”, ci are un sens mai larg, adică de a readuce ceva la adevărata valoare.

Conform celor spuse de Isus în Predica de pe munte, cei care spun că, odată cu venirea Domnului Hristos, Legea a fost desființată, sunt chiar în opoziție cu învățăturile lui Isus. Problema stă în faptul că poporul iudeu a căzut pradă literei Legii, au pierdut sensul spiritual al învățăturile divine, iar Isus a venit să salveze aceste valori uitate, valori uitate și îngropate. Aceasta este tema pe care o vom dezbate în acest studiu. De aceea, în Matei 5:18, El completează gândul prezentat în versetul 17 și spune:

*<sup>18</sup>Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.*

Observăm ușor că aici Isus Se referă la principii eterne, nu la o anumit punct sau o anumită virgulă a Legii, utilizând o figură de stil pentru a confirma caracterul veșnic al Legii. Isus încheie această primă parte cu privire la Lege cu o declarație care confirmă cele spuse până acum. Matei 5:20 spune:

*<sup>20</sup>Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.*

Meditând la acest text mă întreb de ce neprihănirea fariseilor era mică și de ce a spus Domnul Hristos că oricât s-ar fi străduit ei nu ar fi intrat în Împărăția cerurilor. Care era problema lor? Ei erau preocupați doar de litera Legii, pierzând din vedere spiritul ei. Pentru ei Legea era scrisă numai în piatră, nefiind scrisă în inimă. Dar Isus a venit tocmai pentru a-i scoate din acest formalism. Așa că a încercat să le arate că, și în cazul în care vor împlini toată Legea, cuvânt cu cuvânt, nu vor intra în Împărăția Sa, dacă vor uita adevăratul spirit al Legii. De aceea, El analizează în continuare câteva părți din Exod 20, începând cu porunca a șasea. Matei 5:21-22:

*<sup>21</sup>Ați auzit că s-a zis celor din vechime: “Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecății.”*

*<sup>22</sup>Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său: “Prostule!” va cădea sub pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: “Nebunule”, va cădea sub pedeapsa focului gheenei.*

Îl vedem aici pe Isus preocupat nu numai de păcat, ca formă, ci ca esență. Isus nu schimbă Legea, ci o lărgeste, redându-i adevăratul sens. Astfel El declară că păcat nu este doar când luăm cuțitul și curmăm viața cuiva, sau o altă formă de omor. El spune că adevărata crimă se realizează în inimă. Înainte de a deveni un fapt, păcatul are la bază o intenție. Fariseii nu erau preocupați de intențiile inimii, conform literei ei erau preocupați numai de fapte. De fapt, a împlini Legea nu se rezumă doar la a nu face ceva rau. De aceea, Isus le spune că pentru a omorî pe cineva, este suficientă doar manifestarea răutății, nutrirea de gânduri și intenții rele. Acum să ne gândim la noi: putem noi să omorâm pe cineva folosind doar cuvinte? Ce părere ai despre bârfă sau cuvintele nedrepte pe care le rostim? Iată ce spune 1 Ioan 3,15:

<sup>15</sup>*Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el."*

O, prietene, acesta nu poate fi rezultatul eforturilor umane, ci al influenței Duhului Sfânt! Această neprihănire nu este obținută prin eforturi umane, ci prin har. Domnul Hristos nu a venit pentru aceasta; iar dacă vei spune că era dur cu iudeii, aș vrea să știi că o făcea pentru a-i trezi la realitatea spirituală a unui bun credincios.

Să trecem acum la tema adulterului, care reprezintă partea a treia a studiului. Matei 5:27-28:

<sup>27</sup>*Ați auzit că s-a zis celor din vechime: "Să nu preacurvești."*

<sup>28</sup>*Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.*

Iată cum Isus depășește din nou sfera faptelor și intră pe terenul dureros al intențiilor. Pentru farisei era suficient să nu fie văzuți cu altcineva decât cu soție lor. Însă nici nu era necesar să facă ceva, pentru că locul întâlnirii interzise era chiar în mintea, în inima lor; și cum nimeni nu poate pătrunde acolo, pentru ei nu exista această problemă. Iată-i căzuți în capcana literei fără viață, trăind litera Legii și nepreocupându-se de spiritul ei. Acum Isus vine nu ca să anuleze Legea –nu spune că adulterul nu mai este păcat – ci El chiar întărește ceea ce este scris în Lege, dându-i un sens mai larg, spiritualizându-l, pentru că El nu vindecă doar urmările păcatului, ci vindecă chiar inima. Aceasta este adevărata dimensiune a mântuirii în Isus. De aceea, 1 Ioan 1:9 spune:

<sup>9</sup>*Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.*

O, prietene, mântuirea nu implică doar iertarea păcatelor, ci și îndepărtarea răutății, adică purificarea interioară, aceasta fiind fără îndoială lupta cea mai dură a creștinului. Isus folosește imagini dramatice pentru a scoate în evidență curăția interioară. Matei 5:29-30:

<sup>29</sup>*Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădulele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă.*

<sup>30</sup>*Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o și leapădă-o de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădulele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă."*

Odată, Pavel a spus: „O, nenorocitul de mine, cine mă va izbări de acest trup de moarte!” Această întrebare este perfect îndreptățită, pentru că nicio ființă umană nu este capabilă să se elibereze de natura păcătoasă prin forțe proprii, ci prin intervenție divină. Ființei umane nu-i rămâne decât să vină la Dumnezeu așa cum este și să Îi permită să facă ceea ce ea nu poate face, și anume îndreptățirea prin credință.

Până acum Isus a tratat problema esenței Legii, iar mai departe Se ocupă cu probleme legate de așa-nmită lege a lui Moise, pe care poporul trebuia să le evite. Toate aceste puncte ar putea să fie rezumate în Cele 10 porunci. Prima problemă pusă în discuție de Isus este divorțul. Matei 5:31-32 spune:

<sup>31</sup>*S-a zis iarăși: "Oricine își va lăsa nevasta, să-i dea o carte de despărțire."*

<sup>32</sup>*Dar Eu vă spun că oricine își va lăsa nevasta, afară numai de pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească; și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurvește."*

Problema divorțului nu a făcut niciodată parte din planurile lui Dumnezeu. Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu dispară. Acesta este principiul, iar divorțul este posibil doar din cauza răutății omului, numai în caz de infidelitate. Nu vom zăbovi asupra acestei teme, pentru că nu este subiectul acestui studiu.

O altă temă pe care o scoate în evidență Isus sunt jurămintele, și anume că nu este corect să juri pe Dumnezeu sau pe oameni. În schimb, cuvântul creștinului ar trebui să fie da, da, și nu, nu! Pentru a fi credibil, nu ai nevoie să menționezi numele lui Dumnezeu, al fiului tău, al părinților tăi etc. Problema nu constă în lipsa cuvintelor, ci a integrității. Creștinul este crezut întrucât cuvântul dat se împlinește, pentru că este o persoană integră. Cuvântul său nu e o vorbă aruncată la întâmplare, promițând fără să se țină de cuvânt. La această stare se poate ajunge doar ducând o viață continuă de comuniune cu Isus.

Ajungem la partea finală a acestui studiu, iar aici un pasaj greu de înțeles. Mulți oameni se întreabă: De ce exista în timpurile vechi-testamentare legea talionului, ochi pentru ochi și dinte pentru dinte? Era greșită această lege? Trebuie să ne amintim că în acele timpuri a tăia o mână sau a scoate un ochi nu însemna ce înseamnă azi, în cultura actuală. Timpurile s-au schimbat, în ciuda faptului că mai există asemenea legi în anumite țări, unde oamenii nu sunt băgați la închisoare, dacă mâna i-a dus la păcat, ci aceasta îi este tăiată. Gândindu-ne la timpurile lui Moise, în ce închisoare era posibil să fie trimis delicventul? Astfel, soluția era pedeapsa cea mai dură, înlăturarea răului. Nu era vorba de răzbunare, ci de dreptate, dreptatea acelor timpuri, a celei culturi. Și iată ce spune Isus în Matei 5:38-39:

<sup>38</sup>*Ați auzit că s-a zis: "Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte."*

<sup>39</sup>*Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt.*

Dupa aceea, El vorbește chiar despre dragostea față de dușmani și încheie cu versetul 46 astfel:

<sup>46</sup>*Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?*

Îți amintești că atunci când a vorbit despre Lege, Isus a spus că neprihănirea noastră trebuie să o întrecă pe cea a fariseilor? Oare nu este vorba de aceeași idee? Și aici Isus face referire la spiritul Legii. Deși este greu de înțeles, legea talionului din Vechiul Testament era o lege a dragostei; un Dumnezeu al dragostei nu putea permite o lege fără dragoste, o lege a urii. Când tatăl îl pedepsește pe fiul său, s-ar putea ca acesta să creadă că tatăl nu îl iubește, dar tatăl știe care este cea mai bună atitudine față de fiu, pentru că îl iubește. Dar a iubi nu înseamnă a permite orice. Această formă de dragoste nu este dragoste autentică. Într-o zi, când acest copil va crește, va înțelege cu siguranță că în spatele pedepsei a existat multă dragoste.

Israelii au pierdut din vedere această minunată dragoste a lui Dumnezeu, așa că au rămas numai cu pedeapsa. Acum a venit Isus pentru a aduce înapoi spiritul dragostei din Lege, care între timp devenise doar o pedeapsă terifiantă.

În Predica de pe munte, Isus a evidențiat principiul dragostei care rezultă din Legea lui Dumnezeu, amplificându-l și dând-i un sens spiritual, făcându-l un rod al inimii, nu doar o obligație. El dorește ca acest principiu să fie activ și acum în și pentru inima noastră.

Dumnezeu să te binecuvânteze!